

Overweging zondag 8 december 2013 Tweede Zondag van de Advent

Jesaja 11,1-10; Rom. 15; Mt. 3

INLEIDING OP DE LEZINGEN

Licht in de duisternis: vrede in de wereld
daar verlangen we naar in deze tijd.
Een machtig Licht komt eraan, zingt de Advent de Vredevorst komt
maar dan moeten wel de luiken van je huis open.
Licht van buiten is niet genoeg, het moet in onszelf licht worden.
Als je vrede wil moet je zelf een mens van vrede worden.

WIL JE VREDE? WORD EEN EEN MENS VAN VREDE

*Toen ik de cel ging verlaten wist ik:
als ik de bitterheid en de haat niet achter mij laat
blijf ik in de cel zitten* - een woord van Nelson Mandela.
Een andere wereld ligt niet ergens kant en klaar, in een andere omgeving;
ikzelf moet veranderen.

We hoorden in het Matteüs-evangelie van *een Stem die roept*;
en van mensen die naar buiten trekken, de stad uit.
Maar willen ze werkelijk uit hun verleden komen
loskomen van hun ingesleten gedragspatroon?
- *Metanoeite*, roept de Doper; dat is: een andere mentaliteit gevraagd!
Pelgrimeren naar de woestijn, je laten onderdompelen: dat is niet genoeg.
Een andere levensinstelling is nodig, een andere omgang met elkaar:
hart voor anderen, hen tot hun recht laten komen

Wij zijn aangewezen op Gods hulp,
maar wij moeten dan wel *de weg voor Hem vrijmaken*
De Machtige krijgt alleen macht als je hem toegang geeft
als je, in de woorden van de Doper, puin ruimt,
de kronkels uit jezelf haalt, gaten dicht, bulten wegwerkt.

Als ik vrede wil, echt verlang naar de Vredevorst,
een wereld waarin *wolf en lam samen wonen*, zoals Jesaja schrijft,
dan moet ik zelf een mens van vrede worden.
Als ik naar een samenleving verlang die vrijheid en ruimte biedt
moet er binnen in mij ruimte komen voor de ander

Dat betekent onder andere kunnen vergeven, uit zijn op verzoening.
Dat is niet het zelfde als: alles goedpraten;
het houdt in: niet blijven hangen in het verleden en nieuwe kansen geven.
In de gevangenis zocht Nelson Mandela contact met zijn blanke bewakers
Hij won hun vertrouwen; zij ontdekten: zwarten zijn niet "die grote gevaar".

We moeten samen verder; anders verandert <blank overheerst zwart> in <zwart overheerst blank>. Zoals in buurland Zimbabwe gebeurd is. Het betekent ook: leren omgaan met iemands beperkingen, met datgene dat instrijkt tegen mijn aard en mij irriteert. Als ik verlang naar ruimte en vrijheid dat moet ik mensen om mij heen de ruimte geven om anders te zijn dan een verlengstuk van mijzelf Ik heb óók mijn problemen en beperkingen; laat ik ze onder ogen zien, en niet uit de weg gaan of wegpraten. *Aanvaard elkaar zoals ook Christus u aanvaard heeft*, schrijft Paulus. *Afkeer hebben van mensen is als drinken van vergif en vervolgens hopen dat je vijanden eraan doodgaan*, zei Mandela. Wil je een andere wereld waarin mensen gezien mogen worden dan moet jouw kijk op mensen veranderen

Een mens van vrede worden vraagt om *vriendelijkheid* begroeten en ontvangen van een ander, iemand op zijn gemak stellen, vragen naar zijn of haar wensen. Maar dit moet geen maniertje zijn, uit berekening: omdat je je eigen image wilt verfraaien en je sociale netwerk wilt vergroten. Waar het om gaat: dat de ander merkt welkom te zijn en mee te tellen.

Vriendelijkheid wil wakker roepen wat er in hem/haar sluimert, zodat het tevoorschijn kan komen achter een deur die gesloten was Zie hoe een kind reageert op vriendelijkheid: het laat zijn schuwheid varen tegenover een vreemde en komt los. Een van mijn medebroeders sprak in dit verband vaak over 'promoverend aankijken, promoverend aanspreken'. Dat leidt tot *een vrede die alle begrip te boven gaat*, zo zal de apostel Paulus schrijven aan de gelovigen in Filippi.

Jozef Essing o.p.